

PARTNEŘI DIVADLA

Alfred Austin (1835 – 1913), anglický novinář, spisovatel a básník, od roku 1896 „poet laureatus“, ačkoliv po smrti lorda Tennysona se nepředpokládalo, že by jej někdo tak záhy nahradil. Jeho dobré styky s lordem Salisburym však toho byly zřejmě příčinou. Myslím, že nejlepší charakteristikou jeho poezie je její přirovnání k prostému kouzlu anglického venkova. Na důkaz jsem si dovolil pro Vás přeložit jeho báseň *Love's Blindness*...

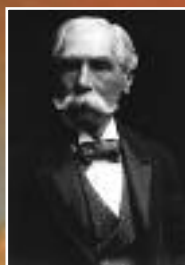
Miroslav Macek

Slepota lásky

Že láska je vždy slepá, dobře vím,
vždyť nevidím nic z veškerých krás světa,
nic z radostí, nic z bujných barev léta,
když bez tebe tu bezúčelně dlím.
Vždyť ani září slunce nevidím,
zda zima je či všechno kolem vzkvétá,
kos připomíná sýčka zpěvem svým
a do nadbytku chudoba se vplétá.
Když temnotou však zazní tvoje kroky,
tvých očí záře navrátí se zpět,
 pryč slepota je, trápící mne roky,
hned započnou snad všichni ptáci pět,
zní radost z žití z každé jejich sloky,
vždyť ze tvé krásy čerpá krásu svět

*„Ukaž mi svou zahradu
a já ti řeknu, jaký jsi člověk.“*

Alfred Austin
(30. května 1835, Leeds –
2. června 1913, Ashford)

Peter Stone

Maury Yeston

TITANIC

režie Stanislav Moša

16. LEDNA 2016

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

foto: Jef Kratochvíl a Tino Kratochvíl

ČERT TĚ VEM

Andrea ZELOVÁ

Nejnabitější rok v práci i osobním životě má za sebou osmadvacetiletá Andrea Zelová. Nastudovala čtyři velké role, s divadlem vyjela na zájezd do Lucemburska a rok korunovala vítězstvím v anketě Křídla v kategorii Nejpopulárnější herečka sezóny. Kromě toho se loni v létě stihla vdát a z dívčí Andrey Březinové se stala paní Zelovou.

Na Křídlech jsem si připadala jako ve snu.

Jaké jste měla pocity z vašich druhých Křídél?

Absolutně jsem to nečekala! Byla jsem trošku nervózní, abych zvládla svůj opilecký výstup Satany, který jsem v programu měla. A to mi ještě Viktor Skála předtím v zákulisí říkal: „Prosím tě, buď úplně v klidu – seš ožralá, tak klidně můžeš zapomenout i text.“ A taky se to pak stalo! (*smích*) Svoje první Křídla jsem vyhrála loni, spolu s Alešem Slaninou. Pro mě je vždycky obrovský úspěch být už ve finální trojce. Strašně moc si tohoto ocenění vážím a mám z něho obrovskou radost.

Kde máte vystavené obě sošky?

Doma na policiče. Ta letošní od Martina Havelky je stylizovaná do podoby klauna a moc se mi líbí. Oproti té loňské je navíc obrovská.

Jako vůbec první z vašeho divadla se navíc můžete pyšnit i speciální Thálií. Jak jste cenu přijala?

Tak to už byl naprostý šok! Věděla o tom jen tajemnice našeho divadla Sylva Smutná. Hleděla jsem na pana Hromadu z Herecké asociace, který mi cenu předával, a vůbec jsem nechápala, co se děje. Připadala jsem si jako ve snu.

Nebudou si vás kolegové za Thálii získanou takto „zjednodušeně“ dobírat?

To se uvidí. (*smích*) Je to taková malá Thálie, spíše zvláštní ocenění, které se rozhodla Herecká asociace udělit. Ale je pravda, že už teď to od kolegů někdy ze srandy schytávám za Křídla: „Prosím tě, nejpopulárnější herečka sezóny, to nevěřím, že bys tohle nezahrála?“

Křídla za loňský rok s vámi získal Jiří Mach. Jaká jste byli dvojka?

Pro Jirku to bylo poprvé a měl z toho taky obrovskou radost. Oba dva jsme byli dojatí. V klubu jsme si potom dali spolu panáka a užili si opravdu nádherný večer. Jirka je fajn parták a super kluk, zahráli jsme si spolu loni ve velké roli v muzikálu *Johnny Blue*.

Právě postava Satany, ďábel v podobě ženy z tohoto muzikálu, odstartovala loni v březnu sezónu vašich velkých rolí. Jaká pro vás byla Satana?

Hodně jsem se s ní natrápila. Nevěděla jsem napřed, jak ji uchopit. Ale o to větší odměnou pak bylo, když se ten klíč podařilo najít a všechno do sebe zapadlo. Satana pro mě byla úplně jiný charakter, než jsem do té doby hrála. Dříve to

byly spíše komické charaktery a naivky. Takže pro mě bylo těžké se najednou zkáznit, aby z toho nevyšel zase čertík z krabičky. Hodně mi samozřejmě pomohl režisér Stanislav Moša a taky Radka Coufalová, která se mnou roli alternovala.

Do naivky jste se ale znovu vrátila v létě, kdy jste si na Biskupském dvoře zahrála operetní subretu Emmu Denkerovou v Mendelovi aneb Vzpouře brášek. Jaké bylo tentokrát hraní pod širákem?

Představení na Biskupském dvoře mám moc ráda. Mými hereckými partnery byli především Lukáš Janota a Milan Němec, takže bylo opravdu o zábavu postaráno a celé zkoušení jsem si náramně užila.

Moje postava je operetní subreta, čemuž jsem musela přizpůsobit především pěvecký projev. Mohla jsem použít například větší míru vibrata nebo jiný hlavový rejstřík. Ale pokud chcete něco parodovat, musíte to nejprve dokonale znát. Naštěstí na JAMU s námi náš pedagog zpěvu Karel Hegner dělal i klasický zpěv, takže jsem k tomu už tehdy trochu přičichla. Pustila jsem si několik záznamů operet ještě z Mahenky a snažila se napodobit ty jejich typické šarže a gesta. Taký moje kolegyně Martina Severová mi pomohla několika dobrými radami.

Mendela jste hráli loni až do půlky července. Užila jste si potom dovolenou?

Hned ne, protože jsme asi dva dny nato odjízďdili s divadlem do Lucemburska na zájezd. V amfiteátru ve Wiltzu jsme odehráli tři představení muzikálu *Kočky*. Svetlana Janotová nemohla jet, byla už v dost pokročilém těhotenství, takže jsem si tam naši společnou roli zahrála já. V Lucembursku je krásně, už jsem tam dříve hrála v *Bídnících* a *West Side Story*. Akorát cesta autobusem je úmorná. No

a v srpnu a v září jsem měla volno, než jsem začala zkoušet menší roli ve *Vrabčákově a andělovi*. Tak to jsem mezitím stihla i svatební cestu...

Kam jste jeli?

Na týden do New Yorku. Splnili jsme si tím s Ondrou oba svůj sen. Miluji velkoměsta! A New York, to je úplně jiný svět! Stihli jsme vidět i dva muzikály – *Bídníky* a *Matildu*. Obojí byl velký zážitek. Měli jsme dopředu naplánovaný program, takže jsme toho stihli opravdu hodně. Nenechali jsme si samozřejmě ujít například Central Park, Times Square, večerní prohlídku mrakodrapů nebo Sochu Svobody. Tam jsme nakonec byli jediní, protože ten den hodně pršelo a nikomu se tam nechtělo. Takže jsme alespoň nemuseli čekat dlouhé fronty.

A letní svatbu jste si užili?

Maximálně! Měli jsme ji na zahradě v hotelu Santander v Brně a byla to opravdu velká svatba. Měla jsem strach, že nám bude přšet, a nakonec jsme měli pětatřicet stupňů. A přitom bylo v jednu chvíli hodně zataženo, honily se černé mraky. Až přesně na náš první tanec začaly padat kapky a vysvitla

*Andrea Zelová, Ivana Vaňková
a Jakub Uličník
v inscenaci Červené komety,
režie: Stanislav Slovák*

Andrea Zelová s rodinou

duha. Nádhera! Jsme spolu s Ondrou už osm let, takže svatba pro nás byla přirozeným vyvrcholením.

Závěr loňského roku jste prožila s komedií Červené komety, jak jste si při ní s ostatními kolegy zařádili?

Skvěle! Sešel se nás při práci úzký tým, který si výborně sedl. Stanislav Slovák nám dal volnou ruku, takže jsme se mohli vyblbnout. Všichni jsme si zkoušení opravdu náramně užili a já jsem ráda, že jsem mohla blíž poznat některé kolegy, s kterými jsem předtím na jevišti tolik nepartnerila. Myslím, že jsme si hodně padly do noty s Ivankou Vaňkovou, která v inscenaci hraje moji sestru Lilli. Má postava Bibi pro mě navíc byla po dlouhé době velká činoherní role.

Do nového roku jste vstoupila zkoušením TITANICu. Jak se v muzikálu o největší námořní katastrofě v dějinách cítíte?

Do TITANICu jsem rychle naskočila hned po Kometách, takže to byla celkem změna. Oproti Kometám je v TITANICu obrovské obsazení, hraje se na Hudební scéně a jsou zde náročné pěvecké party.

Svou roli Alice Bean alternuji s Radkou Coufalovou a Markétou Sedláčkovou, které mi obě moc pomáhají, abych ostatní rychle dohnala. Jsem na to opravdu zvědavá a těším se na další zajímavou práci.

Váš pracovní rychlík mezitím jede hned dál, neboť po TITANICu začínáte zkoušet Evangelium o Marii.

Ano, u této maďarské rockové opery se sejdeme zase se Stanislavem Slovákem, který to režíruje. Moc se na to těším. Role Marie je tady rozdělená do dvou: Marie a mladá Marie. Starší Marii alternují Radka Coufalová s Markétou Sedláčkovou. Já se objevím v té mladé spolu s Kristínou Vreckovou a Barčou Remišovou. Zpívání je tu zase v hodně vysokých polohách – však taky ve slavné slovenské verzi Jozefa Bednárika z roku 1992 hrála tuto roli operní zpěvačka. Beru to jako další výzvu, ráda se s tím poperu. Moje tělo je teď nastartované na dvě stě procent, tak to vypadá, že až vypnu, tak asi umřu!

Text: Lenka Suchá

foto: jeff Kratochvíl, Tino Kratochvíl

*Jiří Hromada,
Andrea Zelová*

Stanislav Moša

*Jef Kratochvíl,
Michal Isteník*

Jiří Mach

*Jiří Hromada,
Andrea Zelová*

KŘÍDLA 2014/2015

Andrea Zelová

*Alena Juráčková, Nicolas Novotný,
Josef Gazdík, Adam Gazdík*

Christoph Weyers

RODINNÉ ZLATO

Jiří MACH

Mladí herci Andrea Zelová (za svobodna Březinová) a Jiří Mach zvítězili v devatenáctém ročníku ankety Křídla, která přehlížela sezónu 2014/2015. V průběhu celého minulého roku bylo naposíláno dvanáct a půl tisíce hlasů, což bylo nejvíce v historii tohoto klání. Andrea Zelová obhájila své loňské vítězství, Jiří Mach vyhrál anketu poprvé.

A tak je jasné, že jsme se spolu ponejvíce bavili o hodnotě divadelních cen a také o rolích, kterými své příznivce v minulé sezóně okouzlili.

Co ti podle tebe k tomu ocenění dopomohlo?
Diváci. A taky to bylo určitě studium muzikálového herectví na JAMU, kterou jsem v roce 2007 absolvoval u Zdeny Herfortové

V muzikálu *Noc na Karlštejně*,
režie: Igor Ondříček

a Sylvie Talpové. A možná také můj velký koníček, kterým je folklor, protože pocházím z Břeclavi. Ale vlastně asi všechno, co mám za sebou. Já to ocenění ale opravdu nečekal.

Dotkli jsme se jména tvé pedagožky a nyní vlastně i kolegyně. Jaké je to stát vedle své někdejší učitelky na jevišti?

My se poprvé potkali v *My Fair Lady*. Ještě jako student JAMU jsem ji potkal v muzikálu *Šumař na střeše*. A nyní oba děláme v *TITANICu*. Paní Zdena je na mě milá a příjemná. A co je hlavní, je to skvělá herečka. A to je vždycky přínosné a inspirativní.

Než přejdeme ke tvému herectví, co obdivuješ na tomto umění u Zdeny Herfortové?

Budu velmi stručný a výstižný. Její nasazení a energii. Ona je velký živel. Když vyjde na jeviště, přichází neskutečný příval živelné energie.

Všimáš si také oceňování jiných herců?

Tak třeba z těch opravdu slavných... Byl jsem nesmírně rád, že třeba letos bodoval na Zlatých glóbech můj oblíbený herec Sylvester Stallone. Je mi moc sympatický. Byl podle mě (až doteď)

nedocenený. Je hodně osobitý. Většinou něco napíše, zprodukuje si to, zahraje si v tom a někdy zrežuruje. To chce jistě obrovskou odvahu, takovým způsobem riskovat. Já vyrostl na filmech jako *Rocky*. Ten můžu vždycky. A taky mám rád Sachu Barona Cohena, třeba když přebíral cenu Bafta za nejlepšího komika. To byla scénka, kdy lidi vůbec netušili, co se děje. Viděl jsem to na youtube několikrát, strašně jsem se nasmál.

Andrea Zelová si už chut' vítězství v anketě Křídla jednou vychutnala. Ty jsi vyhrál poprvé, co to pro tebe znamenalo?

Pro mě je důležité, že je to cena, kterou udělují diváci. To je podle mě největší ocenění a uznání práce. Herci skutečně nehrají pro nějaké kritiky a odborníky, ale především pro diváky. A já musím dodat, že hraju taky i sám pro sebe.

To mi musíš vysvětlit a rozvést to...

Hraju pro sebe v tom slova smyslu, že mě moje profese neskutečně baví. Herectví je pro mě i jakousi formou osobní terapie. Je to takový super kruh. Dělán něco, co mě baví, a toho si všimnou také diváci a od nich se to zase vrací

třeba formou toho uznání, potlesku zase ke mně. Toto mě zase zpětně nabíjí.

Pojďme se bavit o publiku. Jak ho na jevišti vnímáš, co pro tebe znamená?

Jsou představení, kdy přítomnost diváka vnímám velmi intenzivně. To je třeba případ *Noci na Karlštejně* nebo v *Mladém Frankensteinovi*, při kterých je dobré se navázat na energii lidí v hledišti. Když ale hraju *Pískání po větru*, je to pro mě takový zvláštní druh koncentrace, že přihlížející vůbec nevnímám. Jinak ale myslím, že si každý herec všimne momentálního

nebo třeba ocenění za zpěv na různých soutěžích, a to už je dávno. Ale zpět k otázce. Kvůli cenám divadlo určitě nedělám. Můžou být jistým signálem a příjemným potvrzením, že něco děláte správně a dobře. Taky zaleží na roli, kterou dostanete.

Tvoje manželka Radka Coufalová je nositelkou mnoha ocenění, Thálii nevyjímaje. Máte doma nějakou speciální vitrínu?

Její Thálii máme doma vystavenou v kuchyni přímo nad dřezem na kuchyňské lince. Tam jsou také Radčiny Křídla a vázy, když dostane nějaké

Herectví mě dělá šťastným.

rozpoložení publiku. Někdy si třeba říkám: Dneska se ti lidé v hledišti krásně smějí a reagují, a někdy: Tak to bude dneska těžké.

Jak vidíš ty sám institut divadelních cen a ocenění? Existují totiž i názory, že v umění není jakákoliv soutěž možná...

Mě se to doposud vlastně netýkalo. Na divadle se nedá nic přesně změřit. Křídla jsou vlastně moje první ocenění. Zatím jsem dostával pouze ceny mimodivadelní, jako byl třeba titul nejlepšího verbíře na folklorním festivalu ve Strážnici při soutěži ve verbuňku v roce 2005

kytičky. Tu moji cenu vyřezával ze dřeva kolega Martin Havelka a Radka se rozhodla (protože sama ze dřeva vyřezává taky), že ji vystavíme na čestné místo do obýváku na okenním parapetu. Je tam na ni pěkně vidět.

Pojďme trochu spekulovat. Který tvůj výkon za minulou sezónu si myslíš, že diváky uhranul nejvíce?

Nevím. Ale mě ohromně bavila práce na muzikálu *Pískání po větru*, kde hraju roli Muže a Hadího kněze. Nejtěžší zpívání co jsem dosud zažil, krásný intimní příběh a akcent i na

*V muzikálu Johnny Blue,
režie: Stanislav Moša*

*S Lukášem Janotou
v muzikálu Noc na Karlštejně,
režie: Igor Ondříček*

činoherní herectví. Potkaly mne ale i jiné velké krásné role, jako byl třeba slepý zpěvák a muzikant v inscenaci *Johnny Blue*. Cyperský král Petr v *Noci na Karlštejně*. Pořádně jsem si zařadil a opravdu si užil úlohu opilce Billyho Bonese v muzikálu *Ostrov pokladů*. Tyto vyjmenované role asi mohly u diváků nejvíce bodovat.

Ať to zlehčíme. Jsi rád, že jsi letos nechal za sebou ostříleného křidelnického matadora Aleše Slaninu, který už soutěž dobyl čtyřikrát?

Já to opravdu nebral jako soutěž mezi námi. Vzhledem k mojí nominaci s Alešem Slaninou a Míšou Isteníkem jsem skutečně tu cenu nečekal. Ale když viděla Radka na jevišti tu krásnou dřevěnou sošku, tak ji chtěla mít doma. A ta když něco chce...

O přízeň publika herci často bojují i vlastním promo, třeba v podobě webových stránek,

facebookových profilů či komunikací s nějakými svými fan kluby. Je to i tvůj případ?

Mám stránku na facebooku asi půl roku, kterou mi založila kamarádka Ivka Vitámvásová. Já to nejdříve moc nechtěl. Dohodli jsme se, že budu mít správceovský přístup k profilu, kde se zveřejňují termíny, kdy budu hrát, a to je docela fajn. Žádnou cenzuru tam ovšem neprovádím, profil nijak needituju. Občas pošlu nějakou fotku ze zákulisí nebo něco okomentuju.

A pácháš nějaké umělecké aktivity i mimo vaše dva divadelní domy?

Přiznám se, že na nic moc není čas. Hostoval jsem v muzikálu *Sweeney Todd* na JAMU, kde jsem se trochu vrátil do studentských let, a to bylo moc osvěžující. Občas namluvím nějakou reklamu do televize, občas moderuju nebo zpívám na nějakých společenských akcích. Nedávno jsem četl jednu řeckou vánoční pohádku při vernisáži výstavy v Paláci šlechtičen v Koblišné ulici. Čas dělím mezi rodinu, divadlo a sport, více prostoru nezbyvá.

Dá se ještě formulovat, čím tě tvoje profese naplňuje?

Herectví mě dělá šťastným (většinou). Prostě mě to baví a činí mi to neskutečnou radost, zvláště když dostanu nějaký zajímavý úkol.

*Text: Luboš Mareček,
foto: jef Kratochvil, Tino Kratochvil*

*S Eliškou Skálovou
v muzikálu Pískání po větru,
režie: Petr Gazdík*

Garderoba MdB

*Igor Ondříček,
Petr Hloušek*

KŘÍDLA 2015

*Jaroslav Matějka,
Petr Štěpán*

Markéta Sedláčková

Jiří Mach, Alan Novotný

Jiří Fridrich a osazenstvo technického zázemí divadla

sobota	18. 6.	19.00	Radúz a Mahulena – premiéra
neděle	19. 6.	20.30	Radúz a Mahulena
pondělí	20. 6.	20.30	Radúz a Mahulena
úterý	21. 6.	20.30	Radúz a Mahulena
středa	22. 6.	20.30	Radúz a Mahulena
pátek	24. 6.	20.30	Noc na Karlštejně
sobota	25. 6.	20.30	Noc na Karlštejně
neděle	26. 6.	20.30	Noc na Karlštejně
pondělí	27. 6.	20.30	Noc na Karlštejně
středa	29. 6.	20.30	MY FAIR LADY (ze Zelňáku)
čtvrtek	30. 6.	20.30	MY FAIR LADY (ze Zelňáku)
pátek	1. 7.	20.30	MY FAIR LADY (ze Zelňáku)
neděle	3. 7.	20.30	Radúz a Mahulena
pondělí	4. 7.	20.30	Radúz a Mahulena
úterý	5. 7.	20.30	Radúz a Mahulena
středa	6. 7.	20.30	Radúz a Mahulena
pátek	8. 7.	20.30	Mendel aneb Vzpouira hrášků
sobota	9. 7.	20.30	Mendel aneb Vzpouira hrášků
neděle	10. 7.	20.30	Mendel aneb Vzpouira hrášků

BISKUPSKÝ DVŮR 2016

DIVADLO POD HVĚZDAMI

K brněnskému létu již neodmyslitelně patří možnost vychutnat si představení Městského divadla Brno pod noční oblohou v romantických zákoutích Biskupského dvora Moravského zemského muzea. Již posedmé tak budou moći diváci prožít poutavé příběhy, oděné do hudebního hávu, v jednom z nejmalebnějších zákoutí v centru Brna. Ředitelé významných brněnských institucí Stanislav Moša (MdB), Martin Reissner (Moravské zemské muzeum) a Jiří Morávek (reklamní společnost SNIP & CO) navazují na minulé úspěšné ročníky a tradici kulturního zážitku pod hvězdným nebem a majestátními věžemi katedrály sv. Petra a Pavla, opět se čtyřmi muzikálovými tituly.

Stanislav Moša, Petr Ulrych:

RADÚZ A MAHULENA

návrat muzikálové balady

Nesmrtelný příběh zakázané lásky mezi dvěma zneprátelenými rody vychází z lidové slovenské pohádky, ale jde samozřejmě o motiv ještě starší, objevující se v různých variantách i u bratrů Grimmů nebo v indických eposech. Není tedy pochyb o tom, že také v dnešní době jde o námět aktuální, nabízející možnost prožít romantický příběh lásky, která (dovolme si to klišé, jež je zde ovšem namísto) hory přenáší a kameny láme. Muzikálová balada na motivy známého pohádkového poetického dramatu Julia Zeyera *Radúz a Mahulena* měla svoji světovou premiéru 8. listopadu roku 1997

a zaznamenala 91 vyprodaných repríz a desettisíce okouzlených diváků. Přijďte si připomenout nádherné melodie Petra Ulrycha a půvabné verše Stanislava Moši! „...dvě království se v zášti potýkají a jedno druhé chce srazit na kolena. Než zrození jsou Radúz a Mahulena!“

Režie: Igor Ondříček

Karel Svoboda, Zdeněk Podskalský,

Jiří Štáidl, Eduard Krečmar:

NOC NA KARLŠTEJNĚ

legendární český muzikál

Původní veselohra Jaroslava Vrchlického, kterou v roce 1973 zfilmoval Zdeněk Podskalský, si našla své pevné místo v nejednom srdci diváků, stejně jako nesmrtelné melodie Karla Svobody. Nic nezáleží na tom, že zápletka romanticky zidealizovaná a úsměvné historky ze života otce vlasti, podle níž na Karlštejn nesměly vstoupit ženy, je pouhou legendou. Listina z roku 1357, která Vrchlického pravděpodobně inspirovala, pouze uvádí: „Zakazujeme, aby ve věži hradu Karlštejna, v níž se nachází kaple, bylo dovoleno komukoli s nějakou ženou, byť by to byla i zákonitá manželka, spáti nebo ležeti.“ Jediné omezení se tedy týkalo posvátné kaple Svatého Kříže, jinak byl hrad ženám přístupný. Oblíbené příběhy se však nemusejí zakládat na pravdivém základě...

Letošní představení muzikálu *Noc na Karlštejně* jsou symbolicky věnována 700. výročí narození Karla IV.

Režie: Igor Ondříček

Hrají: Hana Holíšová nebo Ivana Vaňková, Jaroslav Matějka, Andrea Zelová, Aleš Slanina, Zdeněk Junák nebo Jan Mazák, Lukáš Janota, Jiří Mach, Zdeněk Bureš a další.

Alan J. Lerner, Frederick Loewe:

MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)

muzikálová komedie

Dnes již klasický muzikálový titul vypráví známý příběh květinářky Lízy Doolittlové, která projde proměnou v sebevědomou mladou dámu. To, že Líza i její otec, popelář Alfréd Doolittle, mluví v originále anglickým dialektem cockney, inspirovalo autora úpravy a režiséra Stanislava Mošu k převedení hry do brněnského prostředí a k použití místního nářečí, brněnského hantecu. Díky vtipné úpravě a vynikajícím hlavním představitelům při-

náš inscenace, kterou doprovází živý orchestr, mimořádný divácký zážitek. Vždyt od roku 1999, kdy byla na Činoherní scéně *My Fair Lady (ze Zelňáku)* poprvé uvedena, má na svém kontě již více než 300 vyprodaných repríz!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář a další.

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský,

Petr Štěpán, Karel Cón:

MENDEL ANEB VZPOURA HRÁŠKŮ

komedie se zpěvy o brněnském géniovi

Speciálně pro prostor Biskupského dvora a uvádění pod otevřeným nebem jsme vloni uvedli ve světové premiéře příběh snad nejproslulejšího Brňana – zakladatele genetiky Gregora Johanna Mendela, opata augustiniánského kláštera na Starém Brně a také zakladatele Františkova, nyní Moravského zemského muzea. Nejde však o tradiční životopisné drama, ale o komediální zpěvohru s původními písněmi, v níž do Mendelova osudu vstupují rozličné brněnské legendy. Slovy recenzenta Lubomíra Marečka, „divák si užije legrace, ale i něco melodramatických scén, pocítí dotek historie i autorské fikce a nadsázky, prostě jak to už v operetkách bývá. Zábava je tady na prvním místě.“

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Milan Němec, Lukáš Janota, Andrea Zelová, Zdeněk Junák, Dušan Vítázek, Ladislav Kolář, Jiří Ressler a další.

Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu Moravského zemského muzea v Brně (vstup od Zelného trhu). Hrajeme se začátkem ve 20.30 hodin ve venkovních prostorách za každého počasí. Vstupenky lze zakoupit již nyní v pokladnách Městského divadla Brno nebo online na www.mdb.cz.

IN MEMORIAM

Eva GORČICOVÁ

Městské divadlo Brno
s hlubokým zármutkem oznamuje,
že dne 22. prosince 2015
zemřela ve věku 65 let
naše dlouholetá herecká kolegyně
Eva Gorčicová.

Divadlo pro ni bylo radostí, vášní, celoživotní láskou na první pohled. Zasvětila mu celý svůj život a neuplynulo dne, kdy by nebyla s múzami, svými kolegy, jevištěm či zákulisím v kontaktu. Již za studií Janáčkovy akademie múzických umění se objevovala na brněnských jevištích – v Divadelním studiu JAMU na Bayerově ulici, v Divadle Na provázku, v Divadle bratří Mrštíků (dnešním Městském divadle Brno), kterému zůstala věrná až do svého posledního dechu.

Na jevišti MdB stanula poprvé jako Lysistrata v muzikálové novince *Nejkrásnější válka*. Její angažmá bylo v roce 1973 u Mrštíků zahájeno velmi úspěšnou inscenací *Valentin a Valentina* pod režijním vedením Pavla Rímského. Přitažlivá hudební komedie s písničkami Jaromíra Dlouhého na texty Ivo Fischera dala vyniknout Evinu pěveckému talentu, který zúročila i v dalších muzikálových hitech divadla: *Chicago* (Velma Kellyová), *Kvítek z hororu* (Ronnetta), *Cokoli chcete*, *Sny svatojánských nocí*, *Bastard*, *Koločava*, *Nana*, *Svět plný andělů*, *Oliver!*, *Mam'zelle Nitouche...* Pamětníci rádi vzpomínají například na její ztvárnění mladinké Sylvie v inscenaci *Dva šlechtici z Verony*, kde vytvořila půvabnou dvojici s Pavlem Trávníčkem.

Vedle muzikálových rolí však ztvárnila také nespočet rolí činoherních jako Kněžnu v *Lucerně*, Abichail v *Pravdě o zkáze Sodomy*, Terez v *Zábohanském honu*, Laurencii ve *Fuente Ovejūnē*, Luciettu v *Poprasku na laguně*, Soňu v *Aristokratech*, Mášu ve *Třech sestřích* a mnohé další. Výčet rolí na repertoáru Evy Gorčicové na jevišti Divadla bratří Mrštíků a Městského divadla Brno je obdivuhodný.

V poslední době jí diváci aplaudovali v inscenacích *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*), kde je bavila jako distingovaná dáma paní Škodová, v komedii *Charleyova teta* v roli Donny Luciy či ve slavné komedii *Brouk v hlavě* v roli majitelky nevěstince Olympie Ferrailon. Právě v této roli stanula 5. prosince na jevišti naposledy.

Kromě divadla se soustavně věnovala také dabingu, v 80. letech patřila k předním dabingovým herečkám v Brně a svůj hlas propůjčila desítkám filmových postav. Za všechny jmenujme alespoň seriály *Dallas* či *Star Trek* a filmy *Žlutýj Rolls-Royce*, *Dračkula*, *8 žen* či *Cesta do fantazie*.

Eva Gorčicová, sečtělá a inteligentní žena, matka dvou synů Jana a Jakuba, životní partnerka Erika Parduse, oddaná herečka a milá kolegyně, odešla v plné práci a se zápallem jí vlastním.

Milan Kundera:

JAKUB A JEHO PÁN

Světověznámý český prozaik napsal v roce 1971 brilantní melancholickou komedii, popisující roztodivné příhody šlechtického Pána a jeho plebejsky moudrého sluhy Jakuba. Text s podtitulem „*pocita Denisi Diderotovi*“ však není pouhou dramatisací Diderotova románu *Jakub Fatalista* – je labužnický rozkošnickou variací jeho hlavních témat, hravým domyšlením Diderotových paradoxů očima ironického skeptika 20. století. Milan Kundera touto hrou vzdává hold jedné z největších rozkoší, jakou zná – rozkoši z vyprávění: radostně se kochá věčně se opakující lidskou pošetilostí i skepticky přemítá nad tím, „co je psáno tam nahoře“ a zdali jsme jako divadelní postavy napsáni dobře či nikoli. Zároveň však Kundera svou vytříbenou komedií skládá – v nejistém světě, kde víme jen to, že jdeme vpřed, protože „vpřed – to je všude“ – v postavách Jakuba a Pána neokázalou pocitu mužskému přátelství.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jan Mazák, Viktor Skála, Andrea Zelová, Lucie Zedníčková, Martin Havelka, Patrik Bořecký, Jakub Zedníček, Mária Lalková, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Ladislav Kolář a Vojtěch Blahuta.

Andreas Sauter, Bernhard Studlar:

ČERVENÉ KOMETY

Sestry Lilli a Bibi Krolllovy už mají dost celého toho předvánočního a vánočního šilenství i zuřivého nakupování a rozhodly se letos Vánoce bojkotovat. Bibi by nejradši odletěla do Dubaje, Lilli zase podle konstelace hvězd zjistila, že je nejvhodnější doba počít dítě se svým manželem Leopoldem. Jenže Leopold se na to se svou kocovinou po vánočním večírku dvakrát netváří a do jejich domácnosti navíc vrtnou Lilliini a Bibiini rodiče se strašlivou zprávou – byl unesen maminčin mazlíček, obtloustlý kocour Gustav, a únosci za něj požadují astronomických 10 000 euro! V únosu má ke všemu prsty své

různý postrach okolí, tajemná banda zvaná „Červené komety“, která se rozhodla v čase Vánoc bohatým brát a chudým dávat... Jestli se Krollovým navzdory všemu skutečně podaří strávit „normální“ Vánoce, na to už najdete odpověď v nejlepší německojazyčné komedii současnosti renomovaných rakouských dramatiků (za svou hru *A. je někdo jiný* získali v roce 2000 prestižní Kleistovu cenu).

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Ivana Vaňková, Andrea Zelová, Jakub Uličník, Viktor Skála, Erika Kubálková, Jiří Resler a Eva Ventrubová.

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman:

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

Představovat našim divákům muzikálového krále Andrew Lloyd Webbera opravdu není nutné. Vždyť značnou řádku jeho světových hitů jsme již měli možnost uvést i v našem divadle. Za všechny připomeňme alespoň *Jesus Christ Superstar*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, *Evita* či *Kočky*. Od nové sezóny ozdobil náš repertoár další titul z dílny tohoto mága hudebního divadla. *Pískání po větru* je muzikál inspirovaný stejnojmenným filmem z roku 1961, který se stal především v anglosaském světě velmi oblíbeným. Filmový scénář vznikl podle novely Mary Hayley Bellové a byl nominován na pět britských filmových cen. Vypráví příběh tří farmářských dětí z Louisiany, které ve stodole náhodou narazí na záhadného muže, a ovlivněny příběhy, které poslouchají v nedělní škole, ho začnou považovat za Ježíše Krista. Ve skutečnosti ovšem muž hledá policie, ale děti se všemožně snaží mu pomoci a dále ho ukrývají. Děj je spleť nevinným světem dětí s cynickým světem dospělých a je emotivním příběhem, v němž se představivost střetává s realitou. Touto inscenací navazujeme i na naši dlouholetou systematickou práci s dětskými interprety.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík, Eliška Skálová, Dušan Vitáček, Viktória Matušová, Tomáš Sagher, Jiří Mach a další.

PROGRAM ÚNOR

Činoherní scéna

12. po	19.00	Skleněný pokoj	
22. út	18.00	Skleněný pokoj	PPP
32. st	19.00	Vrabčák a anděl	
42. čt	18.00	Vrabčák a anděl	
52. pá	19.00	Vrabčák a anděl	
62. so	19.00	Splašené nůžky	
72. ne	18.00	Vrabčák a anděl	
82. po	19.00	Vrabčák a anděl	
92. út	18.00	Skleněný pokoj	PP1
102. st	18.00	Skleněný pokoj	P18
112. čt	18.15	Splašené nůžky	zadáno
132. so	19.00	Skleněný pokoj	
142. ne	18.00	Splašené nůžky	
152. po	19.00	Jakub a jeho pán	
162. út	19.00	Jakub a jeho pán	
182. čt	19.00	Červené komety	C4
192. pá	19.00	Červené komety	AB5
202. so	19.00	Těžká Barbora	
212. ne	18.00	Těžká Barbora	
222. po	18.00	Brouk v hlavě	
232. út	19.00	Jméno	
			
242. st	19.00	Charleyova teta	
252. čt	18.00	Charleyova teta	zadáno
262. pá	19.00	Červené komety	A5
272. so	19.00	Červené komety	AB6
282. ne	18.00	Donaha!	
292. po	19.00	Donaha!	

Hudební scéna

32. st	19.00	Král Lear	A3/AB3
42. čt	19.00	Král Lear	C4
52. pá	19.00	Král Lear	zadáno
72. ne	19.00	Král Lear	D/E7
82. po	18.00	Král Lear	
142. ne	14.00	Flashdance	
142. ne	18.00	Flashdance	
			
152. po	19.00	Flashdance	
162. út	18.00	Flashdance	
182. čt	18.00	Pískání po větru	
192. pá	19.00	Pískání po větru	
202. so	14.00	Pískání po větru	
202. so	19.00	Pískání po větru	
222. po	19.00	Kočky	
232. út	18.00	Kočky	
252. čt	19.00	DUCH	
262. pá	19.00	DUCH	
272. so	14.00	DUCH	
272. so	19.00	DUCH	
282. ne	18.00	DUCH	

PROGRAM BŘEZEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.3. út	19.00	Červené komety	AB2
2.3. st	19.00	Červené komety	AB3
3.3. čt	19.00	Červené komety	
4.3. pá	19.00	Červené komety	C5
5.3. so	19.00	Splašené nůžky	
6.3. ne	18.00	Splašené nůžky	
7.3. po	19.00	Podivný případ se psem	
8.3. út	18.00	Podivný případ se psem	
9.3. st	18.00	Brouk v hlavě	
11.3. pá	19.00	Jméno	zadáno
13.3. ne	18.00	Charleyova teta	
18.3. pá	14.00	Malý rodinný podnik	
18.3. pá	19.00	Malý rodinný podnik	E5
19.3. so	19.00	Malý rodinný podnik	P
20.3. ne	19.00	Malý rodinný podnik	
21.3. po	19.00	Malý rodinný podnik	
22.3. út	19.00	Malý rodinný podnik	A2
23.3. st	19.00	Jméno	
24.3. čt	19.00	Skleněný pokoj	
25.3. pá	18.00	Skleněný pokoj	
26.3. so	19.00	Jméno	
29.3. út	19.00	Vrabčák a anděl	

Vrabčák a anděl

30.3. st	19.00	Malý rodinný podnik	A3
31.3. čt	19.00	Malý rodinný podnik	AB4

11.3. pá	14.00	Evangelium o Marii	
11.3. pá	19.00	Evangelium o Marii	C5/E5
12.3. so	19.00	Evangelium o Marii	P
13.3. ne	19.00	Evangelium o Marii	D/E7
14.3. po	19.00	Evangelium o Marii	A1/AB1
15.3. út	19.00	Evangelium o Marii	A2/AB2
16.3. st	19.00	Evangelium o Marii	A3/AB3
17.3. čt	19.00	Evangelium o Marii	A4/AB4
18.3. pá	19.00	Evangelium o Marii	A5/AB5
19.3. so	19.00	Evangelium o Marii	A6/AB6
20.3. ne	18.00	Evangelium o Marii	
21.3. po	18.00	Evangelium o Marii	SP
22.3. út	19.00	Evangelium o Marii	C2/E2
23.3. st	19.00	Evangelium o Marii	
24.3. čt	19.00	Evangelium o Marii	C4
25.3. pá	19.00	Evangelium o Marii	
26.3. so	18.00	Evangelium o Marii	
27.3. ne	18.00	Evangelium o Marii	
31.3. čt	19.00	TITANIC	

TITANIC

Matthieu Delaporte, Alexandre de La Patellière:
JMĚNO

Vtipná, krutá, dojemná i chytrá hra o mužích, ženách a jejich vztazích je z rodu rychlopalných konverzaček; stojí na brilantních dialozích a vychází z faktu, že s příbuznými, partnery a přáteli je to jako s knihami: mít je doma ještě neznamená mít je přečtené.

Vincent je čtyřicátník v nejlepší formě, úspěšný meklér s nemovitostmi, který očekává narození prvního potomka. Zrovna se dostavil na opulentní večeři, kterou pořádá jeho mladší sestra Elisabeth a švagr Pierre, profesor literatury. Malou rodinnou sešlost doplňuje Vincentův kamarád od školky Claude, zdánlivě přibouřilý chlapík, kterého však všichni zúčastnění pokládají bezmála za člena rodiny (a jak se vpsled ukáže, ono „bezmála“ není zcela na místě). Ještě se čeká na Annu, Vincentovu těhotnou partnerku, která vždy a všude chodí pozdě. K ukrácení chvíle poslouží radostný bombový útok na Vincenta v podobě otázek stran jeho otcovství. Bližní zejména zajímá, jak se Vincentův prvorozený bude jmenovat. Tipují, dohadují se, navrhují. Po soustředěném nátlaku Vincent z hecu řekne, že dá svému synovi jméno Adolphe. A jeho odpověď v podobě dobrého, leč potouchlého šprýmu vyvolá vpravdě melu, chaos, ba hysterickou atmosféru. Výměna názorů eskaluje, překvapení stíhá překvapení, už nejde o jméno pro dítě: z rodinných skříňů vypadávají rozliční kostlivci a praní špinavého prádla doprovázejí zpovědi upřímné, až to bolí. Přátelská slezina se stává noční měrou všech zúčastněných.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová, Viktor Skála, Martin Havelka, Jakub Uličník a Viktória Matušovová.

Alan Ayckbourn:

MALÝ RODINNÝ PODNIK

Drama Alana Ayckbourna mělo v londýnském Národním divadle premiéru v roce 1987 a získalo tehdy cenu Evening Standard Award za nejlepší hru roku. Sir Alan Ayckbourn je v současnosti jeden z nejpłodnějších anglických autorů. Na jeho kontě je již sedm desítek dramatických kusů, z nichž víc než polovina měla premiéru na londýnském West Endu a získala zde i řadu významných ocenění. Dynamická ostrá komedie *Malý rodinný podnik* se odehrává v průběhu jednoho podzimního týdne v rodině podnikatele Jacka McCrackena, který je odhodlaný držet se svých pevných morálních zásad navzdory okolnímu zkorumpovanému světu. Jenže ne na dlouho. Pomalu začíná pronikat do reality tchánova

podniku, jehož se stává šéfem a v němž se setkává se vším, co dosud odmítal. Je nucen pokusit se utajit jisté kompromitující materiály, zároveň zjišťuje, že jeho navenek ctná a spořádaná rodina je plná zlodějů a cizoložníků a nad mravními principy vítězí osobní zájmy a byznys. Hra je i přes dobu svého vzniku stále aktuální, o čemž vypovídá i fakt, že se v loňském roce do Národního divadla v Londýně s velkým úspěchem vrátila. Ayckbourn v ní totiž dokonale kombinuje humor se satirickým pozorováním světa, nabízí zarážející sondu rodinných vztahů a komická linie vrcholí v překvapivém mrazivém závěru.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Viktor Skála, Alena Antalová, Ladislav Kolář, Johana Gazdíková, Jan Brožek, Ivana Vaňková, Igor Ondříček, Jakub Uličník a další.

Peter Stone, Maury Yeston:

TITANIC

V roce 1997 měl na Broadwayi premiéru muzikál inspirovaný osudem nejslavnější námořní katastrofy všech dob. Muzikálový titul *Titanic* vyhrál pět Cen Tony, včetně té za nejlepší muzikál! Jeho první uvedení zaznamenalo přes osm set repríz a zatím byl přeložen do šesti jazyků. Autoři vypovídají o tom, co dvacáté století lidstvu přineslo v oblasti technického pokroku, který je zde konfrontován s velkými třídními rozdíly společnosti i se soukromými životy každého konkrétního jednotlivce. Příběh divadelní verze známé události tvoří vedle zaštiťujícího tématu údajně nepotopitelné lodi osudy skutečných lidí – posádky, cestujících, reálných i smyšlených postav. Setkáváme se tedy s kapitánem E. J. Smithem, lodním konstruktérem Thomasem Andrewsem, hlídkujícím Frederickem Fleetem či telegrafistou Haroldem Bridem, jejichž reálné životy jsou zde provázány s vyprávěním o běžných pasažérech, mezi nimiž jsou zástupci všech tříd – tři mladé Irky toužící v Americe najít své štěstí, obchodníci, kteří se chtějí dostat mezi společenskou smetanku, a konečně i oni výstřední milionáři, kteří si nemohou takovou událost, jako je vyplutí největší lodi na světě, nechat ujít. Mozaika těchto drobných lidských osudů tvoří celkový obraz silného příběhu, který si vždy při vzpomnutí na zkázu Titanicu připomínáme.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Horký nebo Zdeněk Junák, Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Petr Gazdík nebo Karel Škarka, Zdena Herfortová nebo Erika Kubálková, Markéta Pešková nebo Barbora Remišová nebo Eliška Skálová, Jan Brožek nebo Marek Kolář a další.

V OSLNĚNÍ

Stanislav MOŠA

S Danem Kalouskem a Anetou Majerovou

Občas se říká „nevstoupíš dvakrát do stejné řeky“. Ovšem ne vždy a ne všechna moudra platí pro všechny situace. Toto přísloví však rozhodně neplatí pro spojení muzikálu *TITANIC* s režisérem Stanislavem Mošou. Ještě před tím než se inscenace, která je mimochodem už jeho 160. režijním kusem, objevila v Městském divadle Brno, *TITANIC* vloni na požádání švýcarské produkce uchopil Stanislav Moša podle svých představ a spolu s dalšími brněnskými kolegy ho zrežiroval pro letní scénu ve švýcarském Walenstadtu. Byl to ob-

jsem sice znal, ale v jeho původní podobě mě nijak nepřitahoval. Rozpaky ve mně například vyvolávaly mnohé repliky, které byly v onom původním představení zpívány. Byly to například povely či příkazy námořních důstojníků, které působily až trapně, s odpuštěním jako blbá opereta. A některé výstupy byly k nevydržení i pro svou naddimenzovanou délku. Stejně tak jsem se špatně srovnával se zpívanými scénami topících se či jejich pozůstalých. Na počátku veškerých příprav byla rozhodnutí, která jsem učinil spolu s dirigentem představení Danem

Titanicu jsem dlouho odolával.

rovský úspěch, na kterém měli zásluhu brněnští muzikanti pod dirigentským vedením Dana Kalouska a hostujícího Jakuba Žídky, choreografie se ujala Aneta Majerová a o scénu a kostýmy se postaral v Brně už velmi dobře osvědčený tandem Christoph Weyers a Andrea Kučerová. A už tehdy režisér věděl, že bude tento muzikál realizovat se stejným týmem i pro brněnské publikum. Co všechno předcházelo uvedení *TITANICu* na Hudební scénu Městského divadla Brno, jsem se zeptal ředitele Stanislava Moši.

Muzikál, který na Broadwayi představili, s velkým úspěchem půl roku před legendárním filmem, autoři Maury Yeston a Peter Stone v roce 1997,

Kalouskem, která se týkala zásadních úprav celého díla. Řadu scén jsme vypustili a na mnoha místech nahradil zpěv mluvené slovo. Úpravy však rozhodně nebyly realizovány na úkor příběhu. Naopak si myslím, že se nám podařilo vše koncentrovat do tvaru, který ti, kteří původní verzi viděli, označovali za strhující. Dali jsme, i podle názoru všech, vyniknout více i nejvýznamnější složce tohoto díla, kterou je hudba. Hudební tvar, který byl podpořen i novým aranžmá Františka Šterbáka, byl natolik zdařilý, že jsem si různé melodie po zkouškách notoval nejen já, ale i kolegové z orchestru. Už ve Švýcarsku však bylo zcela jasné, že pro českou premiéru v Brně bude potřeba udělat i mnoho dalších úprav.

Bylo to dáno mimo jiné i velikostí scény, která pochopitelně nemohla být u nás v Brně tak monumentální, jak tomu bylo pod širým nebem. Jen pro příklad – otáčející se tubus, který byl na open-air scéně jejím středobodem, měl sám o sobě 20 metrů v průměru a byl konstruován celkem ze čtyř podlaží. Oproti švýcarské verzi jsme brněnskou scénografií museli poněkud zjednodušit, ovšem na druhé straně jsme mohli použít mnohé jiné technické finy. Ve Švýcarsku představení hrálo 24 herců a 16 statistů, v původním americkém představení to bylo dokonce 85 účinkujících, u nás to bude včetně alternací 76 lidí. V Brně máme v orchestřišti 29 hudebníků a už teď můžeme prozradit, že se dílo objeví i na zvukovém nosiči.

Tento muzikál není na rozdíl od filmu příběhem pouze jednoho zamilovaného páru, což možná někteří návštěvníci očekávají i od divadelního zpracování. Inscenace divákům předkládá drobné příběhy celé řady různých postav, jejich osudy, tužby a především rozličné formy zásadní lidské ži-

votní ingredience, kterou je láska. A právě proto jsem si toto dílo zamiloval nejenom v jeho švýcarském provedení, ale těšil jsem se i na okamžik, kdy se setká se svým brněnským obecnstvem. Navíc má divadlo na rozdíl od filmu a televize tu úžasnou výhodu, že se odehrává v právě probíhajícím čase. Tam, kde se stýká, kdy se stýká akťer se svým divákem v jednom prostoru, umělecká zkratka, metafora, obraz... avšak i to, že se na jevišti používá jiný druh verbálního vyjadřování než například ve filmu, televizní inscenaci nebo tzv. na ulici. Divadlo má své výhody a své zákonitosti, na které film logicky nikdy nedosáhne. Nejsem filmovým režisérem, chválabohu! Mám k dispozici „pouze divadlo“, které mi dovoluje soustředit se na to nejpodstatnější – a tím je smysl života. Nikdo z nás neví, kdy nastane konec jeho života, ať už je to pak infarkt, autohavárie, pád letadla nebo například tragédie Titanicu. Dílo nás vede k přemýšlení o tom, jak naložit s vlastním životem, pokud trvá. Pevně věřím, že inscenace muzikálu *TITANIC* své diváky

S Boleslavem Polívkou na zkušebně

rozhodně nezklame. Už proto, že se v našem divadle koncentrují ti nejlepší interpreti z České republiky... konečně, vždyť nám je závidí po celém světě. Jak mají lidé od nás čím dál víc příležitostí podívat se do Londýna nebo do New Yorku a tam navštívit některé muzikály, tak se zpětně dozvídáme, že ne ze všeho byli tak nadšení jako při návštěvě našeho divadla.

Na závěr našeho rozhovoru musím poznamenat, že o *TITANIC* je v zahraničí i nadále velký zájem. A tak Stanislav Moša se svým realizačním týmem připraví novou verzi *TITANICu* tentokrát v jiné části Švýcarska, u Luganského jezera, nejenom v německé, ale i italské verzi.

*Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvíl*

*S překladatelkou Zuzanou Čtveráčkovou
po premiéře TITANICu*

ANDREW LLOYD WEBBER JIM STEINMAN

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU

RŽIE PETR GAZDÍK

18. – 20. ÚNORA 2016

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

KOMEDIE PLNÁ „SANTAKLAUSŮ“ V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

Andreas Sauter a Bernhard Studlar jsou divadelní autoři, kteří v současnosti v německy mluvících zemích letí. Není divu, humor je v našem životě stále nedostatkovým zbožím. Dramaturgie brněnského divadla měla šťastnou ruku, když sáhla po hře s podivným názvem *Červené komety*. (...) Celá situace a konverzační komedie se točí kolem záchranu uneseného kocoura. Je plná hezky vykonstruovaných situací, vtipných dialogů a rychlého sledu akcí, při kterých je vše opravdu krásně vtipné. Toho využil režisér Stanislav Slovák bezezbytku. Už několika minulými režii dokázal, že má vzácný smysl pro přesné načasování a vypointování komična, a v této komedii se doslova „vyřádil“. Často nápady tvůrčího týmu přecházejí až do absurdity, především v psychofyzickém konání postav, a to humor příběhu ještě umocňuje. Někdy jsou to až eskamotérské výskoky a pády ve vypjatých situacích, jindy jenom opakující se pošklebky, zpomalení tempa, takové pseudozklidnění, které vyvolává v divácích salvy smíchu. (...) Režisér Slovák vždy vychází z herecké tvorby protagonistů, sám také herec, přesně ví, co lze v tvůrčím procesu z herců dostat. A to je v celé komedii znát. Tolik nápadů, špičků, pohybových krací a tolik změn tempa a rytmu ve prospěch komična se neobjeví na scéně často. Vlastně o nic nejde, je to jenom nezávazná komedie o ukradeném kocourovi, který úplně změní poklidné Vánoce v bláznivý kolotoč. Ale právě o to jde. Bavit a ještě jednou bavit! (...)

*Peter Stoličný,
www.i-divadlo.cz, 3. 1. 2016*

ČERVENÉ KOMETY: HUMOR A ZÁBAVA V BLÁZNVIVÉM KABÁTĚ

(...) Herecké obsazení pokrývá sedmička herců, z nichž rozhodně nejvíce vyniká Erika Kubálková ztvárňující hysterickou maminku sester Lilli a Bibi Krollových, které byl unesen domácí miláček – kocour Gustav. Kubálková jede nadoraz, ale její hysterická Margret Krollová dovede bavit. (...) Zdatně jí sekunduje její choť Alfons v podání ostříleného Viktora Skály. (...) Ivana Vaňková ztvárňuje po dítěti toužící Lilli. Vaňková se umí lépe „odvázat“ v první půli, v druhé polovině najde s Jakubem Uličníkem alias Leopoldem společnou řeč a jejich jiskrný duet plní úkol v tom šleňen potrhlem kusu výborně. Nezkłame Andrea Zelová v roli mladší sestry Bibi, která chce stůj co stůj odjet do vysněné Dubaje. (...) *Červené komety* nabízejí divokou ztřeštěnou komedii plnou skečů a absurdních situací, které diváka umí pobavit. (...) Režisér Stano Slovák dokázal, že humor se dá „vytřískat“ i z konzumního vánočního běsnění. Pokud hledáte humor od lehkého až po ten absurdní, neměli byste *Červené komety* minout. (...)

*Kateřina Šebelová,
www.epochtimes.cz, 29. 12. 2015*

KRÁL LEAR

ANEB O ABSURDITĚ NEVDĚKU

Král v riflích, hrady z betonu, na začátku a konci téměř polonahá tanečnice a herecký koncert tří bláznů – to je ve zkratce nová inscenace Městského divadla Brno, na kterou se lidi jen hrnou, takže velké hlediště Hudební scény je nacpané k prasknutí. (...) To nejlepší, kvůli čemu je divadlo do konce roku vyprodané, je herecký koncert Bolka Polívky. Byvší klaun s červeným nosem se stane Learem natolik, že se domníváte, že tu hru napsal Shakespeare pro něj. Patetický i střídmý, náfuca i prostáček, fanfaron i človíček, král i blázen, všechno mu to věříte, tak to dokáže zahrát, věříte mu i vznešená slova, jimiž bohům laje, abych se trochu vyjádřil jazykem hry. Ale navíc dokáže do svých postav vložit cosi, čímž je tak trochu shodí a přitom zlidští, neboť žádný smrtelník není sochán z mramoru, i když se nás dramatici zhusta snaží přesvědčit o opaku. V závěsu za ním zůstává Michal Isteník, hrající šaška tak dobře, že ta moudra, kterými špikuje své špílce, si berete za své. A třetí koncert předvede Lukáš Janota, který se ze šlechtického synka převtěl do žebravého skoro nahého blázna natolik zcvoklého, že je přímo k pomilování. Jak jsem podotkl, herecký koncert tří bláznů. (...) Betonové hrady na scéně Christopa Weyerse jsou protkány schodišti absurdně se prolétajícími a nevedoucími nikam

v nápodobě absurdity děje, dnešní kostýmy Andrey Kučerové evokují nadčasovost poselství hry, překlad Jiřího Joska je natolik kvalitní, že z něj nečouhají verše blankversu, Zdeněk Merta stvořil navýsost expresivní hudbu pro dvoje bicí a jednu trubku a režisér Stanislav Moša, který pro dobro věci dlouhatánskou hru příhodně zkrátí, ponechal dostatek prostoru pro ty tři blázně, aby si oni i publikum celou tu tragickou absurditu děje mohli vychutnat. (...)

Vratislav Mlčoch,

www.babocka.vram.cz, 23. 11. 2015

POLÍVKŮV LEAR

JAKO DRAMA SEBEREFLEXE

(...) Kronikářský příběh z keltského dávnověku je znám od středověku ve více variantách včetně folklorních. Rovněž Shakespearovo vrstevnaté, bohatě zalidněné drama se dočkalo mnoha filozofických či teatrologických rozborů, řady filmových adaptací i desítek jevištních výkladů.

Mošovo pojetí vychází ze základního protikladu tradičního, ještě předkřesťanského patriarchálního řádu s uznávanou suverénní autoritou (královskou i otcovskou) a jeho postupného rozkladu pod tlakem bezohledně arivistického individualismu, cynicky pohrdajícího jakoukoli morálkou. Plně respektuje složitou propojenost rodinných, společenských a politických vztahů, kontrastnost i paralelnost do zkázy se řítících lidských osudů i zřetelnou aktuálnost nadčasového poselství.

Rozmáchlý tříapůlhodinový večer člení na schodištvé scéně s posuvnými zdmi (Christoph Weyers)

pokračování na str. 30

Daniel Große Boymann Thomas Kahry

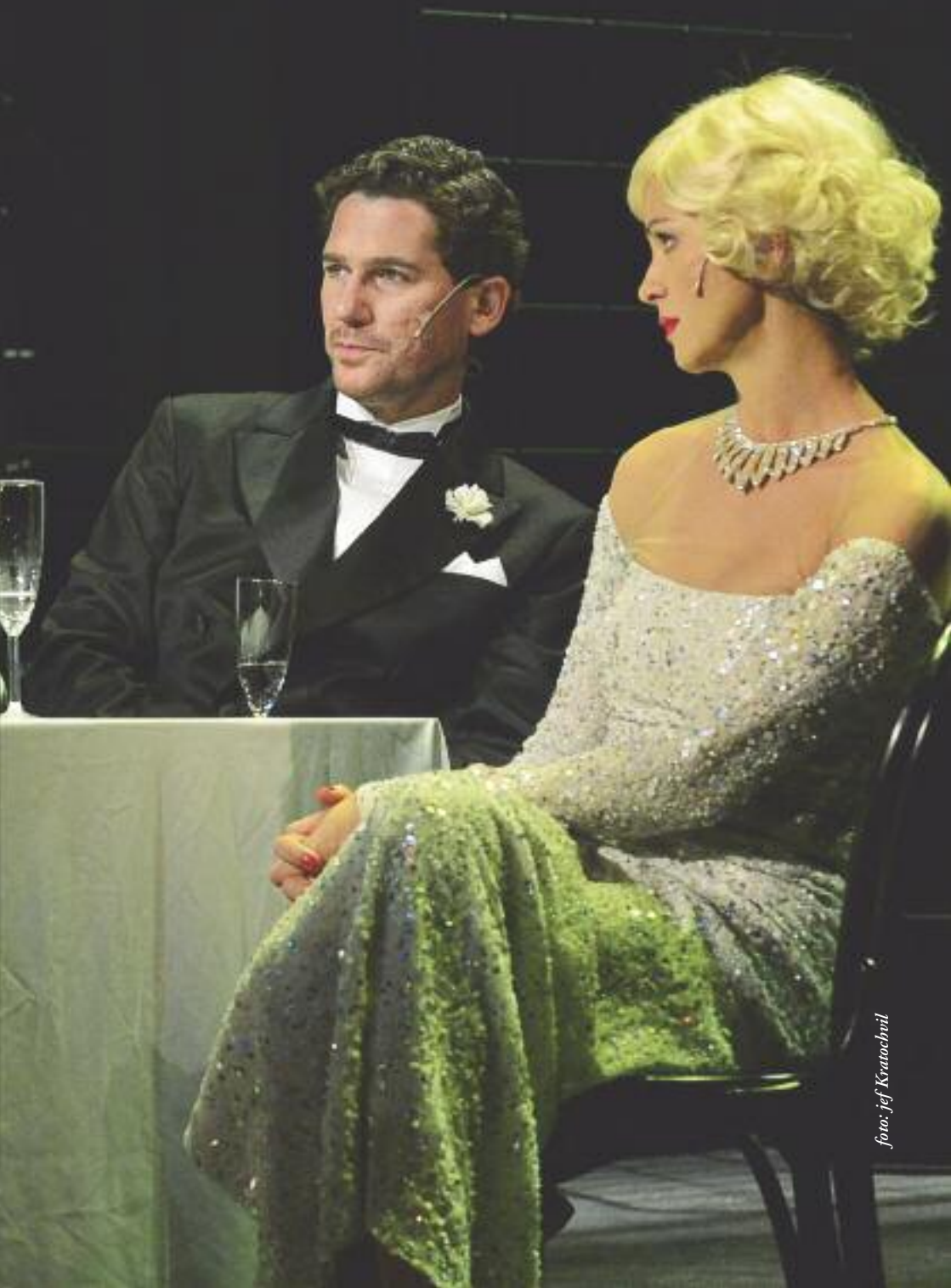
Vrabčák a anděl

Edith a Marlene

režie Stanislav Moša, Igor Ondříček

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

3. – 5., 7. a 8. ÚNORA 2016

hlučné bubny a trubka kapely z vysoké plošiny (Zdenek Merta); zčásti stylizované současné kostýmy Andrey Kučerové ovšem mají souborové meče. Předpokládaným návštěvnickým magnetem je Boleslav Polívka, jenž po loňském vynikajícím lichváři Šajlokovi dozrál do kreace rozporuplného, v šílenství prohlédnuvšího starce: nejen v dialogích s výtečným Šaškem Michala Isteníka si trpce uvědomuje nenapravitelná životní selhání, střídaje deklamační patos s nuancemi sobě vlastní klaunerie. Alternovaná, herecky vyrovnaná inscenace si nepředpojatě vnímavého diváka rozhodně zaslouží.

Vít Závodský,
Týdeník Rozhlas, 28. 12. 2015

KDYŽ SE MILUJE VRABČÁK S ANDĚLEM

(...) Přestože se tady používá faktografie, nejde toliko o historický příběh – *Vrabčák a anděl* je zejména jakýmsi divadelním retro návratem ke starým šlágrům, které dodnes zná celý svět. Divák má tedy příležitost prožít nejen hudební biogra-

fické drama, ale zejména megahity jako *La vie en rose*, *Milord*, *Non, je ne regrette rien* nebo třeba *Sag mir, wo die Blumen sind*. (...) Při premiéře jsem viděl Ivanu Vaňkovou (Dietrich) a Markétu Sedláčkovou (Piaf). Přestože je výtvarnice kostýmů oblékla téměř do replik jejich neznámějších rób, nejde o herecké vytváření klonů slavných umělkýň. Jde tady zejména o srážku dvou světů: nenápadného zjevu neokázalé živočišné Piafky a uhrančivé elegance i krásy Modrého anděla. To se snaží v herecké rovině nabízet zejména obě jmenované herečky, které se v pěveckém projevu naopak nepokoušejí o nějaké napodobeniny nedostižných hlasů. Vaňková sází na hlubší temnější hlasový tón, o mnoho halasnější Sedláčková zase těží z expresivity a silné citovosti svých Piaf-šansonů. Je nutno říci, že v obou případech se jedná o přesvědčivé a pěvecky velmi suverénní výkony. Režisér Igor Ondříček protagonistky nenutí k napodobování, i když Sedláčková logicky využívá slavná gesta i postoj Piaf zpívající až trochu přihrbně s dlaněmi položenými na boky. Nutno pochválit také hudební aranžmá Karla Cóna, který nechal písním jejich hudební patinu, ale nehraje je se svým orchestrem jako čistě muzeální kousky.

Luboš Mareček,
www.mestohudby.cz, 11. 11. 2015

VRABČÁK K ANDĚLOVI SEDÁ

(...) Intimní sonda umožňuje přehledně a citlivě, a přitom hluboce vniknout do jednoho úseku života dvou šarmantních dam. Soukromou atmosféru podtrhuje hned několik faktorů, od skromného počtu herců přes jevištní umístění počtem rovněž umírněného orchestru až k občasnému

využití principu divadla na divadle. Sázkou na jistotu se dle očekávání stává obsazení hlavních rolí. Právě v Haně Holišové coby Edith Piaf se ponejvíce snoubí osobité pojetí postavy namíchané s piafovsky reálně vyhlížejícími gesty, pohyby a energií. To je jeden z důvodů, proč (nejen) u vrcholné písně *Non, je ne regrette rien* ani na chvilíčku nezalutujeme, že všechny songy zaznívají v originálním (anglickém, německém či francouzském) znění. (...)

*Klára Tesařová,
Kult, prosinec 2015*

PÍSKÁNÍ PO VĚTRU, DALŠÍ Z MUZIKÁLŮ ANDREW LLOYD WEBBERA

(...) V roli Rošťandy se při premiéře představila Alena Juráčková, v roli Ubožáčka pak Josef Gazdík. Výkony obou byly precizní, herecky i pěvecky byli výborní, zejména z nich, ostatně jako ze všech dětských herců při premiéře, čišela chuť a energie, s jakou se do díla pustili. (...) Jejich starší sestru, Vlaštovku, odehrála při premiéře Eliška Skálová, která se tím představuje v roli dívky o něco mladší, než sama je. Jedná se ovšem o roli, která ji rozhodně minout neměla. Dostává v ní dostatek prostoru pro projevení svého hereckého i pěveckého talentu a plně ho využívá. Je přesvědčivá ve všech polohách, ať jde o pozici zodpovědné starší sestry, o první zamilování, či ať právě představuje

osamělou dívku naprosto odhodlanou věřit v identitu tajemného Muže, kterou mu sama přisoudila. Byla to právě ona, která společně s Petrem Gazdíkem byla hvězdou premiéry. Petr Gazdík, jenž se kromě režie a překladů ujal i hlavní role, si pro sebe tuto roli vybral rovněž dokonale. Pěvecky září a dostatek prostoru se mu nabízí i po herecké stránce v roli rozporuplného tajemného Muže, o němž se děti k jeho vlastnímu překvapení domnívají, že je Ježíš, zatímco dospělí po něm pátrají jako po nebezpečném zločinci. (...) Všichni odvádí výborné výkony, ať už jde o Ondřeje Studénku v roli podivného mladíka Earla, který má prostor v muzikálu především herecký, nebo o roli rebelující Candy, která zase nabízí Viktorii Matušové možnost projevít hned v několika písních naplno sílu svého hlasu. (...)

*Iva Bryndová,
www.musical.cz, 19. 11. 2015*

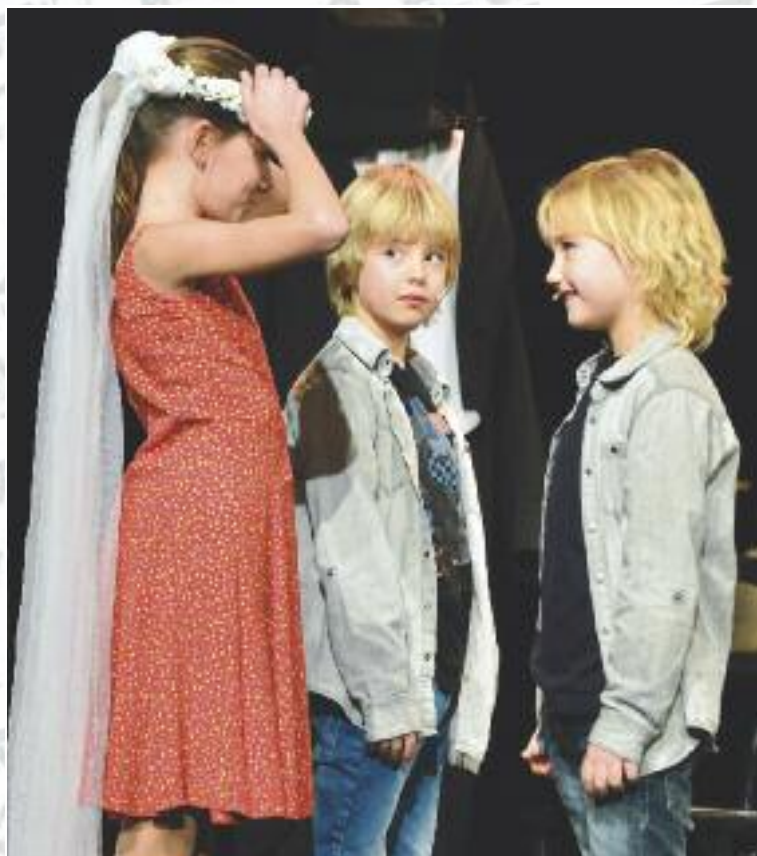
MĚSTSKÉ DIVADLO ROZEVŘELO KŘÍDLA
Andrea Zelová (za svobodna Březinová) a Jiří Mach se nejvíce líbili divákům Městského divadla Brno. Zvítězili v devatenáctém ročníku ankety Křídla, tentokrát pro sezónu 2014/2015. Své hlasy poslalo v průběhu celého roku 12 500 diváků, nejvíce za uplynulé ročníky. Tradiční předvánoční večer plný humoru a nadsázky připravil Petr Štěpán spolu s Alanem Novotným. (...) Zastřešujícím humorovým tématem se stala pozůstalost bratří Aloise a Vi-

léma Mrštíků, která byla údajně nalezena při pokládání základního kamene nové stavby v současné době vyrůstající vedle komplexu divadelních budov. Zelová obhájila své loňské vítězství, Mach vyhrál anketu poprvé. Na dalších místech v kategorii Nejoblíbenější herečka se umístily Hana Holíšová, Jana Musilová, Svetlana Janotová a Markéta Sedláčková, mezi herci Aleš Slanina, Michal Isteník, Dušan Vitázek a Lukáš Vlček. Nejvíce hlasů získala inscenace muzikálu *DUCH* v režii ředitele divadla Stanislava Moši. Její scénografii od Christophu Weyerse diváci přisoudili prvenství v kategorii Nejvýraznější tvůrčí počin.

(tr), Právo, 28. 12. 2015

KŘÍDLA 2014/2015 VE ZNAMENÍ BĚHÁNÍ PO DÍLE BŘÍ MRŠTÍKŮ

(...) Večer začal povedenou videoparodií na kult devadesátých let, pořadu, jehož jsme vlastně chtěli být asi všichni trochu součástí, *Pevnosti Boyard*. Vidět Michala Isteníka, jak se v roli „Paklíče“ prohání na Hudební scéně kulisami *Krále Leara*, byl nezapomenutelný zážitek (považte, už v prvních dvou minutách večera!). Večer v režii Petra Štěpána a Alana Novotného se ale jinak nesl ve stylu „vědeckého semináře“ panů Petra Štěpána, Jaroslava Matějky, Alana Novotného, Viktora Skály, Jana Šotkovského a Vojtěcha Blahuty, kteří při nedávné stavbě nových skladových budov MdB objevili naprosto neznámý text a kratičký notový zápis,

neboli, jak se hned ukázalo, nerealizovaný činohro-muzikál bří Mrštíků. O přesné formě se dosud vedou spory. Páni badatelé se ale přesto dílo jali rekonstruovat a výsledek jsme měli možnost vidět právě v průběhu slavnostního vyhlášení. (...) Cena kolegia Dokořán byla udělena Michalovi Isteníkovi (který zároveň dostal vlastní(ho) šerpu) a jemuž ihned složil poctu jeho herecký kolega Viktor Skála v tónech Sina-trovy „*My Way*“, která zároveň patřila do úvodu moravského činohro-muzikálu. Stejně jako následující, pro Moravu zdá se nezbytné, pojednání o alkoholu – Andrea Zelová alias Satana z *Johnnyho Blue* ve své písni místo oslavy Tyjátra proklínala TY svoje JÁTRA. (...) Velice sympaticky bylo tentokrát vyřešeno statistické okénko, neboť jej obstaralo energické (a samozřejmě mírně přetextované) hudební číslo z *DUCHA „I’m Outta Here (Za vodou)“* v podání Ody Mae Markéty Sedláčkové s rapovou vložkou Vojtěcha Blahuty (...) Velký divácký ohlas sklídila ve druhé polo- vině zejména scénka, kterou lze nazvat například *West Side Story: Nová generace*, kdy si slavnou scénu z krejčovského salonu se skladbou „*One Hand, One Heart*“ vyzkoušeli potomci Petra Gazdika (protože jejich tatínek byl zkrátka největší Trys- káč...), Aleny Antalové, Rastislava Gajdoše a Alana Novotného. Bylo to nostalgické i pro nepamětníky a neskutečně bezprostřední i roztomilé. (...)

Ondřej Doubrava,
www.musical.cz, 31. 12. 2015

Texty jsou redakčně kráceny.

KŘÍDLA 2015/2016

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

Paul Pörtner / **Splásené nížiny**

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman, Patricia Knop, Gale Edwards /

Pískání po větru

Daniel Grobe-Boymann, Thomas Kahry / **Vrabčák a anděl**

William Shakespeare / **Kral Lear**

Andreas Sauter, Bernhard Studlar / **Červené komety**

Peter Stone, Maury Yeston / **TITANIC**

L. Tolstoj, P. Müller, P. Müller, Sziám / **Evangelium o Marii**

Alan Ayckbourn / **Malý rodinný podnik**

Xavier Naidoo, Markus Helz, Michael Herberger, James Krüss /

Prodaný smích

Stanislav Moša, Petr Ulrych, Julius Zeyer / **Radúz a Mahulena**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéná, kostýmy, scénická hudba, choreografie,

rekvizity, masky, vásenky, plakát, program atp.)

Městské divadlo Brno,
 Lidická 12, 602 00 Brno
 komerční odd.: +420 533 316 360
 e-mail: komercni@mdb.cz

Anketní lístek
 vhodte, prosíme, do anketní schránky
 u pokladny divadla nejpozději
 30. 11. 2016

Jméno:

.....

Adresa, (e-mail):

.....

SIMON MAWER

SKLENĚNÝ POKOJ

REŽIE STANISLAV MOŠA

foto: J. Kratochvíl

1., 2., 9., 10. a 13. ÚNORA 2016

HRAJEME NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

I když náš pán je hluboké mysterium,
největší tajemství netkví v jeho slovu.
Je krutě ukrytý v srdci strhané matky.

Do temnoty pátrat půjdou po stopách pravdy,
do hlubin černé studny, do srdce Marie.
Ať vím, pročpak Ježíš děl: Aj, to matka má.

Vidím její touhu. Vidím, jak je čirá.
Vidím, jak se plní. Vidím, jak ji svírá
úzkostí, beznadějí. Vidím i slávu její.
Vidím to požeňání, co jí na krev zraní.

A vidím řvoucí dav, který Ježíše vzal v plen,
a hrozí, že i ji zabije.
Dál už nevím nic, vím jen, že ten sen
má jméno Marie.

Těmito slovy začíná *Evangelium o Marii*, maďarská rocková opera z roku 1991, jedno z vrcholných děl (nejen) východoevropského muzikálu. Její námět všichni známe – příběh o narození, životě i smrti Ježíše Krista je úhelným kamenem naší kultury, známým z nespočetných zpracování. Maďarská rocková opera z roku 1991 však zásadně otáčí perspektivu. V centru veškerého dění, jehož vypravěčem je evan-

gelista Jan, zde stojí Marie, Ježíšova matka. Tématem se tak stává v první řadě její osobní bolest a utrpení z těžkého údělu, kterým je její syn pověřen, ale také nekonečná mateřská láska a oddanost. Příběh se tak koncentruje na dva uzlové momenty Mariina života – moment „vánoční“, události týkající se Mariina neposkvrněného početí, Ježíšova narození a útěku celé „svaté rodiny“ do Egypta před Herodovou krutostí. A moment „velikonoční“ – Ježíšovo ukřižování a zmrtvýchvstání viděné plačícíma očima matky, která musí hledět na smrt svého syna.

Takřka oratorní tvar libretistů Pétera Müllera a Pétera Müllera Sziámiho, který stojí na mimořádně sugestivní poprockové hudbě jednoho z největších maďarských hudebníků 20. století László Tolcsvaye, svobodně mísí časové roviny – začíná Ježíšovým ukřižováním, aby se střihem vrátil k mladičké zamilované Marii. A vedle emocionálních rockových songů se do něj vejde i komediální výstup skeptického tria pastýřů i jazzrocková vypalovačka Heroda, ironicky se tázajícího, k čemu je nám vůbec dobrý nějaký Mesiáš...

V roce 1992 bylo dílo uvedeno na Nové scéně v Bratislavě v režii Jozefa Bednárika, kde zaznamenalo fenomenální úspěch dvou set padesátí repríz – inscenace tak stála na počátku slavné muzikálové éry v Československu. Od té doby se *Evangelium o Marii* hrálo v Německu, Švýcarsku, Rakousku, Itálii i na Islandu a nyní se konečně dostává také na Hudební scénu Městského divadla Brno.

Překlad pro českou premiéru *Evangelia* vytvořil v našem divadle již osvědčený (*Papežka, Ostrov pokladů*) překladatel **Mikuláš Bryan** a kmenový režisér **MdB Stanislav Slovák** přizval ke spolupráci svůj neméně osvědčený tým – scenografa **Jaroslava Milfajta**, kostýmní výtvarnici **Andreu Kučerovou**, choreografy **Hanu Kratochvilovou** a **Michala Matěje** a dramaturga **Jana Šotkovského**. Zcela původní instrumentaci pro velký živý orchestr vytvořil **Karel Cón**, hudební nastudování je v rukou dirigenta **Františka Šterbáka** (druhým dirigentem bude **Josef Javora**). V hlavních rolích uvidíte **Radku Coufalovou** nebo **Markétu Sedláčkovou** (Marie), **Andreu Zelovou** nebo **Kristínu Vreckovou** (Mladá Marie), **Ondřeje Studěnkou** nebo **Jozefa Hruškociho** (Ježíš) a **Petra Štěpána** nebo **Dušana Vitázka** (Jan). Česká premiéra inscenace se odehraje 12. března na Hudební scéně.

-jš-